

ଅଗ୍ନିଆଶ ।

ଶ୍ରୀ ବିନୟାମଣି ଚରଣଚନ୍ଦ୍ର ଜଣାନ୍ଦେବ ।

ଅଶ୍ରୁଆଶ୍ରୁ ।

ସ୍ଵରାଜ୍ୟ ସମ୍ପାଦକ

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ାମଣି ହରିଚନ୍ଦନ ଜାଣକେର

ବିରଚିତ ।

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ

Printed by V. Kar.

THE UTKAL SAHITYA PRESS,

CUTTACK.

1917.

ଅଶ୍ରୁଆଶ୍ରୁ ।

ଗଲ କି ଅଗରୁ ସଦା, ଅମରଭବନ,
ଗଢ଼ିବ ମୋପାଇଁ ଚନ୍ଦ୍ର ସୁନ୍ଦର ଆସନ ।
ମୋହୋ ସମ ହୃଦୟାନ୍ତର ସକାଶେ ସେ ସ୍ଥଳେ
ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ବୋଲି ଜାଣି ଗଲ କି ଚପଳେ ।
କପା ଶୁକ୍ର - ପ୍ରେମ-ନୀର ହୃଦୟ-କାସାରେ
ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଶୁଖାଇ ତା ଦେଲ ଏକବାରେ ।
ଏ ଗୁଡ଼ ସମସ୍ୟା ତବ ହୃଦୟକୁ ଗୋଚର,
କୁହେବ କି ଅଭିଜନ ଏ ଛର ପାମର ।
ପ୍ରେମ-ଧନ ଦେଇ ନେଲ କି ବିଚାର ଚିତ୍ତେ,
ଗଲବେଳେ ସେ କାରଣ ନ କହି କିହୁଡ଼େନ ।

ମନେ ଯଦି ଥିଲା ଛଡ଼ି ଯିବାକୁ ଏସନ,
ତୁର ବନ ପାଇଁ କିପାଁ ଭଙ୍ଗୁର ମିଳନ ।

ଏକାକୀ ରହୁଲେ, ଦେବି, ତବ ପ୍ରେମ-ଭଣ
ପରଶୋଧ କରିବାରେ ନ ଦେବି ନିପୁଣ ।

ନୈରାଶ୍ୟର ହାହାମୟ ତପ୍ତ ଅଶ୍ରୁଧାରା
ତାହୁଥିବି ପିନା ଆହା ଜୀବନଟା ସାରା ।

ଭଣୀ କର ରଖିବାକୁ ମଣ ଯଦି ସୁଖ,
ରହ ଏକାକିନୀ, ପଛେ ଦେଉ ମୋର ଦୁଃଖ ।

ସତ୍ୟ କର କହୁଅଛି ନୁହ ତୁମ୍ଭେ ଭଣୀ,
ମୁହଁ ଏକା ଭଣବକ ଗୁଣବକ ପୁଣି ।

ଦେଇଅଛି କେତେ ମୁହଁ ତୁମ୍ଭ ମନେ କ୍ଳେଶ,
ତୁମ୍ଭ ବିନା କେହି ନାହିଁ ସହବାକୁ ଲେଶ ।

କହୁଅଛି, ସତ, ଯେଉଁ ଭବିଷ୍ୟତ ବାଣୀ,
ଏକ ଭାବ ତାହା ମନ ଦେଉଅଛି ହାଣି ।

ଭବାଣ୍ଡବେ ତବ ପୁଣ୍ୟ ପ୍ରଭୁରୁ ନ ବୁଝି,
 ଥିଲା ଅଶ୍ରୁ ଆସିବାକୁ କୂଳକୁ ବାହୁଡ଼ି ।
 ସେ ଅଶ୍ରୁ ସମ୍ମୁଖେ ଏବେ ହେଲା ତରୋହିତ,
 ସନ୍ତାପ-ଅନଳେ ଏବେ ହେଉଛି ଦହିତ ।
 ଦେବି, ଦେବତାକୁ ଦିବ୍ୟ ଅଲୋକ ଦେଖାଇ
 ନେଇଯାଅ ତବ ପାଶେ ସୁମାର୍ଗେ ଚଳାଇ ।
 ବିଳମ୍ବ ନ କର ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନ କର,
 ବିଳମ୍ବ ହୋଇଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବଟି ଦୁଷ୍ଟର ।
 ଏକାକୀ ଝୁହୁବାଲୁଗି ନାହିଁ ତ କାମନା,
 ସେ ଦୁଃଖ ଦେବାକୁ, ସତ୍ତ୍ୱେ ନ କର ବାସନା ।
 ତୁମ୍ଭେ ବିନା ଭବା-ଦାବେ ପଡ଼ି ଛୁଟିପଟ
 ହେଉଅଛି ହେବି ସିନା ଆହୁର ନିପଟ ।
 ଲୁଚି ଶରୀରରେ ଯାଇ ରହିଲ ନ କହ,
 ପାହୁଥିଲ ଏହା କେରୁ କି ଦୋଷକୁ ବହ ।

ସଦା ଭୋଗାଦିରୁ ଦେଉଥିଲ ସମ ଭାଗ,
ଏବେ ସେହି ସୁଖରୁ କି ବଞ୍ଚିତ ଅଭାଗ ।

ଯଦି ପାର ତବ ଭୋଗୁଁ ଦେଇ କଥାହତ
କରଥ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯା ଅଟେ ବାଛିତ ।

ଶେଷ ଦେଖାବେଳେ ତବ ଦବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଭାବ
ଦେଖି ଏହି ପାପ ଅଖି କରିଅଛୁ ଠାବ ।

ସେ ଭବ-ନାରାୟ-ନାରେ ହୋଇ ମୁଁ ପ୍ରାବିତ
ପୁନଃ ଦେଖା ଲାଗି ହୋଇଅଛୁ ଅଶାନ୍ତିତ ।

ଜଞ୍ଜାଳ-ଜାଲରେ ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ବେଶ୍ଚିତ
ନ ଭୁଲିବି ନ ଭୁଲିବି ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚିତ ।

ଭାଗ୍ୟବତୀ ମହାସତୀ କେଉଁ ଦୋଷ ଦେଖି
ନାରବଭାବରେ ଗଲ ଏ ଦାନେ ଉପେକ୍ଷି ।

ଧୋଇବ କେ ପ୍ରେମ-ନାରେ ମୋର ପାପପଙ୍କ,
ନିଶିବ କେ ସୁଖ ଅଉ ଏ ପାପିର ଅଙ୍କ ।

ପୁଣ୍ୟବତୀ ତବ ପୁଣ୍ୟବଳେ ଏ ଭବର —

ଦୁଃଖ ଜାଣି ନ ଥିଲି ମୁଁ ବିସ୍ମୟମାତର ।

ଆଉ କିଏ ଶୁଣାଇବ ଦୁଃଖହର ମନ୍ତ୍ର,
ଛଳବଶେ କି ବିଚାର ହୋଇଛି ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ।

ମାୟାମୋହେ ଦୁଃଖୀ ହେବି ବୋଲି କି ବିଚାର
ରଖିଥିଲି ଗୁପ୍ତଭାବ କିନ୍ତୁ ନ ପ୍ରଚାର ।

ତୁମ୍ଭ ସତ୍ୟପ୍ରଭା ବଶେ ଏ ଭବ-କାନନେ
ଫୁଟେ ତବ ଅମରରୁ ପୁଷ୍ପ କି ଯତନେ ।

ସେ ପୁଷ୍ପସୌରରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଦେବଗଣ
ଆସି ନେଲେ ସ୍ବପ୍ନରୁ କିଛି ଅମନ୍ତ୍ରଣ ।

ସେହି ଅମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷା କରିବାର ପାଇଁ
ଯାଇ ଆଉ ନ ଆସିଲି ସବୁ ଭୁଲିଯାଇ ।

ସ୍ବର୍ଗପୁର ଦେଖି ମର୍ତ୍ତ୍ୟେ ମନ କି ବଳିବ,
କହ ସତେ, ସତ, ଆଉ ଫେର"କି ଆସିବ !

ଦିଶିଯାଉଅଛି ଅହା ଅନନ୍ଦ ବଦନ,
 ମିଶିଯାଉ ନାହିଁ ଅପଘନେ ଅପଘନ ।
 ହେଲେହେଁ ଅଯୋଗ୍ୟ ମୁହିଁ ନ ଧର ତା' ମନେ,
 ବରଲ ଏ ଦାନସ୍ଥାନ ଜନେ ପତିପଣେ ।
 କି ବିଚିତ୍ର କି ପବିତ୍ର ତୁମ୍ଭର ଚରଣ,
 ସେ ପ୍ରଭାବେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଲା ପବିତ୍ର ।
 ଦେବବାଳାଙ୍କର ଶୁଣି ସୁମଧୁର ଗାନ
 ମୋର ଶୋକ-ସଙ୍ଗୀତରେ ଡେଇବ କି କାନ ।
 କି ଦବସ୍ଥ ସୁଖପ୍ରଦ ପ୍ରାପାଦର ସୁଖ
 ଭୁଞ୍ଜି ପାସୋରିଲ, ପତି, ଏ କୁଟୀର ଦୁଃଖ ।
 ନନ୍ଦନକାନନ ପୁଷ୍ପ ଛାଡ଼ି ତବ ମନ—
 ଭୁଞ୍ଜ କି ଭୁଲନ୍ତୁ ଦେଖି ଏ ପାପ-ସୁମନ ।
 ମନ୍ଦାକିନୀ ସଲିଳରେ ସ୍ନାନ କଲା ପରେ
 ଛୁଆଁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବ ମାଟି ତଡ଼ାଗ କୁପରେ ।

ନ ଶୁଣିଣ ସଜ ତୁମ୍ଭେ ଦୁନ୍ଦିତ ବଦାଉ
ଲେଉଟିବ କାହିଁକି ଭଲ ତୋଲ ତାଉଁଡାଉଁ ।

ଦେବମେଲେ କରେ ଯେହୁ ପୀୟୂଷ ଭୋଜନ,
ପାଥୀବ ପଦାର୍ଥେ କିପାଁ ରୁଚିବ ତା' ମନ ।

ନ ଭ୍ରମେ କପାଇଁ ଦବ୍ୟ ପୁଷ୍ପ ସ୍ୟନ୍ଦନେ,
ଅପବିତ୍ର ମର୍ତ୍ତ୍ୟସାର୍ଦ୍ଦେ କୁଇଁବ କେସନେ ।

କ୍ଷମାଗୁଣେ କ୍ଷମା କର ଏ ଛର ପାମରେ,
ନାନା ଅପରାଧ କରଅଛି କୁରୁମରେ ।

ମୁହଁ ବଞ୍ଚ ଦୋଷୀ ଅଟେ, ଦେବ, ତୁମ୍ଭଠାରେ,
ଗଲ ଛଡ଼ି ଦୋଷୀ ବୋଲି ସିନା ଏ ଧରାରେ ।

ମାୟାମୋହେ ଭୁଲି, ସଜ୍ଜ, ନ ଚିନ୍ତା ତୁମ୍ଭକୁ
ମାଟି ପରି କାଟିଅଛି ନିଜ ଜୀବନକୁ ।

ଦେଇଛି ମୁଁ କେତେ ଅଶ୍ରୁ ତୁମ୍ଭର ନୟନେ,
ଅପିଅଛି ନାନା ବାଧା ଅଭାଷ୍ଟ ସାଧନେ ।

ସେହୁଲଗି ସିନା ଏବେ ପାଉଛି ଏ କଷ୍ଟ,
ସତେ କିବା ସେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହୋଇଯିବ ନଷ୍ଟ ।

ନାହିଁ ନାହିଁ ପୁଣ୍ୟବଳ ମୁହିଁ ମହାପାପୀ,
ଭବ ଭବ ଗତ ସୁଦ୍ଧ ହେଉଛି ସନ୍ତାପି ।

ମର ଦେହେ ଅଳ୍ପ ଦିନେ କର ସୁସାଧନା,
ମର୍ତ୍ତ୍ୟୋଦ୍ୟାନେ ରଖିଗଲୁ ସତୀତ ବାଧନା ।

ସେହୁ ମୁଁ ଗୁ ପୁଣ୍ୟ ବାସ ଏବେ ପ୍ରଳୟରେ,
ପ୍ରବେଶି ମୋହୁଛି ଜନେ ସକଳ କାଳରେ ।

ଜପ ତପ୍ତ ପାର ମଣି ପାଦବ୍ରତ୍ୟ ବ୍ରତ,
ହେଷୁ ମଣି ପାଦୁଥିଲ ଦୃଢ଼େ ଅବରତ ।

ଜାଣିଥିଲ ତୁମ୍ଭେ, ସତ, ପଦ୍ମସେବା ମୂଲ୍ୟ,
ସବୁ ହୁଅ ମଣୁଥିଲ ମଣିଣ ଅତୁଲ୍ୟ ।

ଦେଇଥିଲ, ସତ, ଯାହା ଗଲ ନେଇ ତାହା,
ମାତ୍ର ଥରେ 'ନ' ଦେଖାଇ ତବ ଗମ୍ୟ ରାହା ।

ଗାଇ ଗାଇ ଭବଗୁଣ ଏ ପାପ ରସନା,
 ଦ୍ରାଘ କରୁ ମାୟା ମୋହ ବିଛେଦ ବେଦନା ।
 ମୁର୍ତ୍ତି ଧରି ଗୋଟି ଗୋଟି ତୁମ୍ଭ ଗୁଣବ୍ୟାପି
 ମୁହୂର୍ତ୍ତମୁହୂର୍ତ୍ତ ଦିଏ ଦେଖା, ପାଟିଯାଏ ଛିଦ୍ର ।
 ପାତୁଥିଲ, ଦେବି, ତୁମ୍ଭେ କେତେ ଓଷାବାର,
 ବାହ୍ୟରେ ସଂସାର ତୁମ୍ଭେ ଅନ୍ତରେ ଉଦାର ।
 ତୁମ୍ଭଲଗି ଧର୍ମ ତୁମ୍ଭେ ସଞ୍ଚୁଥିଲ ନାହିଁ,
 ଅର୍ଜୁଣ ଡାହାଣେ ସେନା ଏ ଅଭାଗପାଇଁ ।
 କରୁଥିଲ ସଦା ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟ ଅବଗାହ,
 ବହୁଥିଲ ଧମନୀରେ ପୁଣ୍ୟର ପ୍ରବାହ ।
 ହୁଏ ପଛେ ଅବିଷ୍ଟନ ଅଧମ ନିର୍ମାଣୀ,
 ସଜସଜ ଗୌରବ ତା' ପକାଇବ ଦ୍ଵାକି ।
 ଯେଉଁ ପୁଣ୍ୟଦେଶେ, ସଦା, ଅଛୁ ତୁମ୍ଭେ ରହି,
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ଭାବ କି କେବେ ଶୁଣେ ନାହିଁ ତହିଁ ।

ଶୁଭ୍ରଥବ ଯେବେ ତେବେ ଶୁଣ ଏକ କଥା,
ନିବେଦନ ପ୍ରଭୁ ପଦେ ମୋର ମର୍ମବ୍ୟଥା ।

ମୋହୋପାଇଁ ଅଳ କଲେ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରିୟତମା,
କରିବେ ସେ ମୋର ସବୁ ଅପରାଧ କ୍ଷମା ।

ଯାଇଛି ଗଛଟି ରଖି ମୋ ପାଶେ ଯେ ରହୁ,
ଯୋଗ୍ୟଟି ମୁହିଁ ତାକୁ କରବାକୁ ଯହୁ ।

ପ୍ରଳପ୍ତଲେ ସେହି ରହେ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣ୍ୟସ୍ଥଳ,
ଭସି ବୁଲେ ଅହା ତହିଁ ତବ ଶୌମ୍ୟ ମୂର୍ତ୍ତି ।

ହେବ ସିନା ସେହି ରହୁ ମୋର ଗଣ୍ଡିଧନ,
ତା' ଦେଖି ଯାପିବି ମୁହିଁ ପଶ୍ଚିମ ଜୀବନ ।

ବିପଦ କଣ୍ଠକମୟ ଉଷ୍ଣ ଭବ-ବନ,
ଅସୁଲଭ ଏଥୁ ତୁମ୍ଭେ ସମାନ ସୁମନ ।

ମହାପୁଣ୍ୟବତୀ ତୁମ୍ଭେ, ସେ ପୁଣ୍ୟବଳରେ
ନେକଲ ଶରୀର, ଦେବ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ।

ଏଥୁବଳି କି ସୌଭାଗ୍ୟ ଅଛି ମାନବର,
 ସେଉଁ ଶେଷେ ତନୁତ୍ୟାଗ ଲଜ୍ଜନ୍ତି ଅମର ।
 ବୋଲନ୍ତି ମଙ୍ଗଳପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଧିର ବିଧାନ,
 ମାତାତାହା ହେଲା ସିନା ମୋହ ଭାଗ୍ୟେ ଅନା ।
 ମନ ମଧ୍ୟେ ଥାଏ ଭଲ ଭବ-ମରୁତୁମ୍ଭେ,
 ଥାଏ ସୁଦା ମନରଞ୍ଜି ବିଷାକ୍ତ କୁସମ୍ଭେ ।
 ଆବାଲରୁ ଏ ପ୍ରବାଦ ଶୁଣିଛି ଶୁଣିଛି,
 ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ ତାର ସାର୍ଥକତା କିଛି ।
 କି ବୁଝିବ, ପ୍ରଭୁ, ତବ ମାୟାର ରହସ୍ୟ,
 ତୁମ୍ଭର ମଙ୍ଗଳ ଲଜ୍ଜା ପୁରବ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏ ଉତ୍ସରୁ ଅଛି ଯାହା ଭାଗ୍ୟେ ବିଦ୍ୟନାହା,
 ରହିଲି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଭୁଞ୍ଜିବାକୁ ତାହା ।
 ଭେଟ ହେଲା ଯାଏ, ସତ, କରୁଥିବି ହଟ,
 ମାତା ଚିତ୍ତେ କହୁତେ ତା' ନ ଘେନିବ କଣ୍ଠ ।

ବିଦାୟ ନେଉଛି ପ୍ରେମ ଅନନ୍ଦ ଚିତ୍ତରେ,
 ତବ ଦିବ୍ୟଭାବ ଯେଷି ମୋ ଅନ୍ତର୍ଗତରେ ।
 ଯାବତ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବେ ନରେ ଶଶୀ ତାରା ଭିନ,
 ନୋହୁବ ତାବତ ତବ ସ୍ବଗୁଣ ବିଲୀନ ।
 ମାଗୁଣି ଏତିକି ମାତ୍ର, ଦେବମେଳେ ନିତି
 କର ଅଶ୍ରୀବାଦ ରେଟ ଝେବାକୁ ଝଟିତି ।
 ରେଟଯାଏ ଗୁଚ୍ଛୁଥିବ ଅଶ୍ରୁ ମୁକ୍ତାହାର,
 ଲେଖୁଥିବ ଲେଖକରେ ଶୋକ-ଉପହାର ।

ଯାହାଲଗି ଲଗିଥିଲା ପରାୟା ଅଶେଷ,
 ହାୟ ପ୍ରଭେ ! ଏବେ ତାହା ଭସ୍ମଅବଶେଷ ।
 ନ କହାନ୍ତି ଆଉ ନେତ୍ରେ ଭରି ଦୁଃଖବନ,
 ସୁଖାଶ୍ରୁରେ ପରିଣତ ହେଉ ସେ ବହନ ।

ସନ୍ତାପିତ ପ୍ରାଣବୃକ୍ଷ କୁପାମୁ ଅଭବେ
 ଝାଡ଼ି ଲ ଯାଉଛି ଏହି ଭବମୋହଦାବେ ।

ଶରଣରକ୍ଷଣବାନା କେବେ ତପଳରେ
 ଉଡ଼ିବ ମହୁମାନିଲେ ନାଳାଦ୍ୱିଶିରେ ।

ତୁମ୍ଭର ମହୁମା ଶୁଣି ଅସିଅଛି ଧାଇଁ,
 ନୈରାଶ୍ୟ-ସ୍ରୋତରେ ହରି, ନ ଦିଅ ରସାଇ ।

ନୁହ ନିଷ୍ଠୁରୁଣ ଅଛି ଏ ଛାର ପାମରେ,
 ହାନମାନ ହେବି ସିନା ବରୁମି ଭ୍ରମରେ ।

ଆହା ଲୋଲିବାକୁ ପ୍ରଭୁ, କେହି ନାହିଁ ସାହା,
 ଭରସା କେବଳ ମୋର ତୁମ୍ଭେ ଚଉବାହା ।

ତୁମ୍ଭେ ମୋ ଭରସା ଆଶା ମୋକ୍ଷର କାରଣ
 ବୋଲି ଭଜେଁ ନ ଭୁଲିଣ ତବ ଶ୍ରୀଚରଣ ।

ଅତି ବଡ଼ ପାମର ମୁଁ ଅଟଇ ପତିତ,
 ପତିତପାବନବାନା କପା ବା ସ୍ମୃତିତ ।

ଅଜମିଳ ପୁଣି ଗଜଭବାର ଚରଣ
 ଦେଖଣ ମୁଁ ଅଭାସନା ଲଭୁଛି କିନ୍ତୁ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶା କରୁଛି ଯେ ଦୃଷ୍ଟିତ ଗୁଡ଼କ,
 ନାଶିବ ପିପାସା ପିଇ କରୁଣା-ଉଦକ ।
 କ୍ଷମାମୟ, ମାଗେ ତବ ପଦେ କ୍ଷମାଭିକ୍ଷା,
 ସାନନ୍ଦାନେ ନ କର ଏ କଠୋର ପରୀକ୍ଷା ।

ଶରଣରକ୍ଷଣ ଆଦେ ପଡ଼ିତପାବନ,
 ତୁମ୍ଭ ବିନା କେ କରବ ପଡ଼ିତ ପାବନ ।
 ସ୍ବୟମ୍ଭୁ ଇଶ୍ବର ଗତି ମୁଁ ତ୍ରିର ଆଧାର,
 ରକ୍ଷାର୍ଥେ ତରଣରେ ତୁମ୍ଭେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟାର ।
 ସଂସାର-ସାଗରେ ପଶି ଉପୁଛି ଆକୁଳେ,
 କରୁଣା-ତରଣୀ ଦେଇ ପହଞ୍ଚିଥାଅ କୂଳେ ।
 କରୁଣା-ବରୁଣାଳୟ ଅଗଭିର ଗଭିର,
 ନିରାଶ୍ରୟର ଆଶ୍ରୟ ଜଗତର ପତି ।

ସନ୍ତର ଏ ମୋର ଜାଣି ଶୀଘ୍ର କଲେବରେ
 ଦେଇ ନବ ବଳ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଖଟାଅ ପୟରେ ।
 ପୁତ୍ର ହୃଦ-ବନେ ଭକ୍ତି-ସୁବାସ-ମଳିକା,
 ସାଧୁଗଣେ ଅନୁକ୍ଷଣେ ଦେଉ କିଣା ବିକା ।
 ନିୟତି ନିୟମ ଆଉ ନିଜ ଅଧିକାର
 ତୁମ୍ଭେ ଥାଉଁ ଥାଉଁ କିପାଁ କରିବ ବିସ୍ତାର ।
 କିପାଁ ରଲା ଥାଉଁ ଥାଉଁ ତୁମ୍ଭ ସମ ପିତା,
 ହୃଦୟ-କାନନେ ଡାବେ ଦହେ ଚନ୍ଦ୍ରା-ଚିତା ।
 ଦେଲିଶି ମୁଁ ଅବସନ ଭୁଲ ଅମୃତାନ,
 ଆଉ ନ ଭୁଲଇ ପ୍ରଭୁ ଦଥ ଶବ୍ଦ ଭ୍ରାମ ।

Printed by V. Kar.
THE UTKAL SAHITYA PRESS,
CUTTACK.
1917.
